

Fora ja l' *Hereuhet*, lo porter me trasmet lo seu misatge y per no perdre la costum dels dèms anys, aquí 'm teniu altre volta ple de bon humor, desitjós que ja que avuy es el ball dels meus parroquians, puguin celebrar la diada olvidant las penalitats que durant 364 dias han de passar en companyia de sas respectivas mullers.

Jo ho sabeu tots; desitjo per las solteretas foras declaracions amorosas, reals ó ficticias, pro que donguin resultat. El casori.

Per los solters forsa *cacau* per divertir-se y una bona llabia per conquistar *angelets* y *serafins*.

Per los casats paciència, despues paciència y despues... un altre xich de paciència.

Per las casadas un bon *Jan*, encare que s' digui Pere.

Y per las viudas foras quas de pansas, perque conservin en la memoria la seva nit de nuvis.

En Banyeta.

Aixó si que 't darà pá.

LLETRETA.

Solteret que ab tant desfici
no 't cansas de festejá,
y ja ets fet el *sacrifici*
d' arribá al aixugamá,
guiente sòls un anhel,
com es el trovar el cel
lo jorn que 't pugas casá...
—*Aixó si que 't darà pá.*

Jo coneix un agutzil
qu' es casat y enmaynatat,
y no obstant de ser casat
fa l' amor á mes de mil.
Pro sé també d' on tranquil,
que d' un garrot s' armará,
y el dia que á aquell veurá
que fassi l' os á sa nena,
dirá, estovantli la esquena...
—*Aixó si que 't darà pá...*

També coneix á un *guerrero*
grassonet, de bona forma:
ab l' espasi y l' uniforme
agafa un posat tant fiero,
que, al mirarlo, (no exagero)
un ja 's posa á tremolá;
y quant parla de matá...
(no diu si un pollastre ó un home)
s' ha de dirli, en tó de broma,
—*Aixó si que 't darà pá...*

Portas sempre el pentinat
igual que fossis, nineta,
nostre verge moreneta,
la verge de Monserrat;
tot t' agrada exagerat;

colls d' *Anunzio*, y per mudá
al estiu, traje ben clá;
modernisme, mitjos tons...

—¿Y els galans?— ¡Per are bons!...
—*Aixó si que 't darà pá.*

¿En Joan? ¿Qui es que diu que en Joan
aquell *banqué* del Cassino
are passa un gros amohino
ab el casori pensant?—

Noyas, patiu mestrestant,
puig donant raccións, es clá,
—¿qui és que á n' en Joan fá entaulá?
Per xó en Joan, qu' es un Tenori,
diu, quant parlan de casori,
—*Aixó si que 'us darà pá...*

Y á vosaltres, *casadassos*
vosaltres de fronts sortits
que deixeu tranquils als llits
á n' ella y als bordegassos,
per gaudi, estrenyent en brassos,
á las ninfas que aquí hi há,
un consell os vull doná:
—aquesta nit, vigileu,
puig hi vá qui no s' ho creu,
y si us queixeu, se us dirá...
—*Aixó si que 'us darà pá...*

EGO SUM.

ELS VALENTS

(HISTÓRICH.)

Lloch de l' acció; el carrer de Castelló y hora... ja habían tocat las 12 de la nit; avuy dia, las 24.

Eran, com ja hem dit més amunt, las 24, tal com diria lo ministre; cuant se vejeren passar pels carrers de nostra aymada ciutat, dos grupos de joves *guerreros*, los quals, ab los *bufets* que feyan y ab sas miradas *iracundas*, varen espantar... *dalló més gent*. L' un se buscaba al altre, més no podian trobarse per més esforços que feyan, y aixó qu' eran molts, (els esforços, entenemos.) De prompte surt la lluna, y nosaltres, qu' eram alguns qu' els seguíam, varem dir poch á poch, (ja que al aixecar la veu corriam lo perill de ser descuberts, y *adios tartana*, eram á la cassola) «aixó acabarà molt malament.» «Hi haurá més victimas que quant alló del Cabo Machichaco.» Y efectiyament, sortir la lluna y divisejarse los dos exercits, va ser cosa de poch moments: mes al veurer els *Gefas* que tantas victimas hi haurian, varen volguer sacrificar-se pels seus soldats y adelantantse un d' ells digué dirigit al altre:

—Vos, *Joan de Viure*, retireu las ofensas inferidas á mos *vassalls*, ó ja heu *begut oli*.

A lo que respongué el tal Joan, ab molt coratge:

—Vos, *Joan de Tarabaus*, per fervos veurer